

Mihály Csilla

Az ebéd

Magadra zártál minden ajtót,
halott, halott a csend belül,
kibomlik, lebben tört-fehéren,
akár az abrosz, szétterül.
Anyám a ráncokat simítja,
sír, mert apánk már nincsen itt,
térül-fordul s a félhomályban
elénk teríti könnyeit.
Kanálzörgésbe fül a mondat,
hamvát a számban forgatom,
nehéz kövekként hull a morzsa,
járunk a friss halottakon.
Ezüstös porcelánharangok
dalát szívemre rácsukom,
ebédet költünk éji órán,
s apánk benéz a kulcslyukon.